

[H. Chr. Petersen.]

i Gang med en Revision og faa rettet de Fejl, som man allerede den Gang kunde se der fandtes i Reformen. Men det opnaaede jeg ikke noget ved, og Sagen kørte videre, indtil Refusionsregningerne kom, og ingen anede jo, at de vilde faa det Omfang, som de faktisk fik. Jeg forstaaer godt, at det har været en meget ubehagelig Tid for den højtærede Minister, men jeg maa ogsaa have Lov til at sige, at den højtærede Minister selv har været ude om det. Han kunde have hørt lidt efter, hvad der blev udtalt fra anden Side, og taget imod disse Advarsler, thi ogsaa andre kan jo se paa en Sag end just den højtærede Minister, som har fremlagt Sagen.

Det foreliggende Lovforslag er naturligvis fremkommet paa Grund af den store og med Rette rejste Bevægelse, som de udsendte Refusionsregninger har givet Anledning til. Jeg har tidligere udtalt fra denne Talerstol, at det var forkert, at Socialloven blev forceret igennem Landstinget, som den blev. Den skulde have været behandlet i et Udvalg, som havde Tid til Behandlingen, saa den kunde være kommet i det rette Leje og de værste Skavanker fjernet, for dem findes der adskillige af. (*Socialministeren*: Lad os høre dem!). De kommer. Fejlene skulde være rettet ved en fornuftig Behandling, saaledes at den Uro, der nu findes rundt om i Landet, kunde være undgaaet. Det er jo givet, at en Lov, som pludselig vælter saadan rundt paa Kommunernes Udgifter, som denne Lov har gjort, saa at Kommunerne — jeg har maaske nævnt det før — skal ud at laane for at klare Dagen og Vejen og opkræve Ekstrakvartalsskatter, det er givet, at en saadan Lov maa hvile paa et forkert Grundlag. Den Slags Ting kan ikke tillades i en Krisetid.

Det er ogsaa uhyre forkert, at Udgifterne til Understøttelse gaar op, skønt Beskæftigelsesgraden har været saa stærkt stigende netop i den Tid, Reformen har virket. Jeg er i Besiddelse af en Oversigt over tilmeldte arbejdssøgende ved de offentlige Arbejdsanvisningskontorer i Odense Amt i Tiden fra 6. Oktober 1933 til 5. Januar 1935, altsaa fra dengang Hjelpekasserne eksisterede, og til nu i 1935, da vi har Socialreformen. I dette Tidsrum har der været en Nedgang i Antallet af arbejdsløse i Odense paa 10—20 pCt., men Udgifterne til Kommunalhjælp i Odense med og uden Retsvirkninger var 286 000 Kr. i 1933, da vi havde de mange arbejdsløse, og 380 000 Kr. nu i 1934. Man ser altsaa, at medens Arbejds-

løsheden er gaaet ned med 20 pCt., er Udgifterne til Kommunehjælp steget med 25 pCt. Mon saadanne Tal alligevel ikke taler et tydeligt Sprog og med tilstrækkelig Klarhed siger, at en Forandring af Refusionsordningen slet ikke er fyldestgørende? Refusionsordningen bringer jo ikke Udgifterne ned; den betyder kun en politisk Tovtrækning om, hvor man skal lægge disse Udgifter. Vil man ind til Ondets Rod, og det maa man jo, naar man vil have noget rettet, saa er den ganske simpelt den alt for lette Adgang til Kommunehjælp, og kommer der ikke andre Bestemmelser i Loven, saa tror jeg ikke, at de Beløb, der efterhaanden vil kræves, vil kunne bæres af Samfundet; den højtærede Minister mente jo ogsaa før, at mere kunde der ikke kræves, men jeg tror nu ikke, at Samfundet, som Tiden gaar, kan bære de Udgifter, denne Lov har paalagt os. Thi Pengene skal jo hentes ude fra Erhvervene, og disse svækkes ved saadanne Tømninger af deres Beholdninger. Derfor kan jeg forsikre den højtærede Socialminister, at paa den Maade, der køres frem med Understøttelser, kommer vi aldrig af med Arbejdsløsheden.

Jeg og mit Parti mener, at denne Lov bør undersøges til Bunds, thi det kan ikke nægtes, at paa adskillige Punkter mærker man, at der ved Udformningen af den har været for ringe Indsigt i og Føling med det praktiske Liv. Havde den højtærede Minister, som jo er Forfatter af Loven, og som jeg ikke skal frakende Forfatterretten, været med derude, hvor de 300 Mill. Kr. skal hentes, dér, hvor man kæmper for at fremme Erhvervene og holde dem oppe for ikke at afskedige Arbejdere, dér, hvor man ved Sparsommelighed og Flid maa lægge Øre paa Øre for at sikre Familiens Fremtid og skaffe Kapital til Udvidelse og fremtidig Drift, og jeg kan vel have Lov til at tilføje: havde den højtærede Minister kendt store og smaa Landmænds Kaar, naar uheldige Konjunkturer spiller ind, ja, saa tror jeg ikke, der var kommet en Lov, der voldte saa voldsomt stigende Udgifter. Saafremt den Kraft, som Enkeltmand maa sætte ind, ikke alene for egen Vindings Skyld, men ogsaa, for at Landet kan staa denne Krise igennem og komme paa ret Køl, ikke skal gaa til Spilde, maa Skatteplyndringen snart høre op, før ellers synker vi dybere og dybere, og det ender saamænd med, at vi inden længe alle sammen bliver modne til at komme ind under Socialloven.

Det er ogsaa mærkeligt at se, hvorledes der bliver Røre rundt omkring — Kommunalbestyrelserne fra de store Byer i Jylland, som